

i denne Sal, om end ikke fuldt ud af alle Flertallets Medlemmer. Saaledes som Stillingen er, er Ministeren dog vistnok den eneste, der vil være i Stand til at hugge denne Knude over og føre Tingene gensidig ind paa en Overenskomst. Overlades det til Tingene ad sædvanlig Vej, er det min Overbevisning, at Resultatet bliver det samme som i forrige Samling, og det vilde jeg for mit Vedkommende beklage. Jeg tror at turde sige, at naar der ved en saadan Mellemskomst af den højtagtede Minister fastholdtes det, som dette Tings Flertal under ingen Omstændigheder vil gaa bort fra, navnlig da Lovens Karakter som et Forsøg, der er skarpt begrænset til 5 Aar, og naar det endvidere fastholdes, at dette Ting ikke gaar med til at ofre i 5 Aar paa et saadant Forsøg 20 Mill. Kr., vil der maaske kunne komme noget ud deraf. Naar paa den anden Side dernæst tillige fastholdes de ogsaa af Ministeren selv paa temmelig utvivlsom Maade udtalte Anskuelse om Nødvendigheden af en Taksation af vedkommende Ejendom, tror jeg, at Flertallet i dette Ting paa de andre Spørgsmaal vil være tilbøjeligt til at strække sig saa vidt, som Ministeren paa sit Ansvar vil være i Stand til at gøre det. Det forholder sig ikke saaledes, at vi ikke tillægge de forskellige Ændringer, vi nu have foreslaaet, en alvorlig Betydning, men der er saa mange af disse Punkter, f. Eks. med Hensyn til Spørgsmaalet om Tilskuddet fra Landarbejderne selv, angaaende Jordloddernes Størrelse, Rentevilkaaene o. s. v., hvor meget er overladt til et Skøn, og der kan det ene Skøn have lige saa megen Berettigelse som det andet. Paa disse og andre mindre vigtige Punkter tror jeg at kunne sige paa Flertallets Vegne, at man vil støtte den højttærede Minister, hvis han vil tage den af mig gjorte Henstilling til Følge og maaske, inden Sagen forlader dette Ting, vil fremkomme med Forslag, som maaske ville være i Stand til at udjævne de Uoverensstemmelser, som for Tiden findes mellem de to Ting.

J. Pedersen: Naar Udvalgets Flertal har været enigt om at anbefale det høje Ting at strege ud alle de Forandringer, som Folketinget har foretaget i Regeringens Forslag, tvivler jeg ikke noget Øjeblik om, at det høje Tings Flertal ogsaa vil følge denne Opfordring. Da selve de Spørgsmaal, der foreligge i Ændringsforslagene, i alt Fald de allerfleste af dem, have været gentagne Gange og meget ud-

førlig drøftede, tror jeg ikke, det vil være til nogen Nytte i Øjeblikket at komme ind paa en nærmere Begrundelse af vor Stilling dertil. — Foruden denne Forandring, der altsaa bestaar i at føre Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, hvori Regeringen forelagde det, er der jo kommet et nyt Punkt, som den ærede Ordfører lagde megen Vægt paa. Der var to Punkter, han ligestillede, og som han sagde vare af den største Betydning for Flertallet. Det ene af disse er det ny Punkt, der gaar ud paa at fastslaa, at denne Foranstaltning kun kan betragtes som et Forsøg, i hvilken Anledning Ændringsforslagene under Nr. 14 er stillet, gaende ud paa, at væsentlige Partier af Loven skulle bortfalde, hvis ikke en Revision inden 5 Aar fra dens Ikrafttræden fører enten til en Forlængelse af Loven eller til en ny Lov. For det Punkts Vedkommende maa jeg sige, at jeg forstaaer strengt taget ikke, hvorfor Flertallet tillægger det saa overordentlig Betydning. Jeg kan ikke læse det foreliggende Forslag anderledes, end at det maa ophøre at virke netop for de Bestemmers Vedkommende, om hvilke Flertallet foreslaar, at de eventuelt skulle bortfalde. Loven maa ophøre at virke for disse Punkters Vedkommende, hvis der ikke gives yderligere Bevillinger fra Regeringens og Rigsdagens Side til at fortsætte. Denne Karakter af Forsøg, som Flertallet ønsker at fastslaa at give Loven, ligger saaledes allerede i selve Forslaget. Loven kan faktisk ikke bruges efter 5 Aars Forløb, medmindre Regering og Rigsdag enes om at skaffe Penge til at bruge.

I Slutningen af sit Foredrag kom Ordføreren ind paa en Slags Klassificering af Uoverensstemmelserne, der henføres til 2 Klasser. Nogle af disse Uoverensstemmelser lægges der fra Flertallets Side en afgørende Vægt paa, paa andre derimod ikke saa stor Vægt, i hvert Fald ikke større Vægt, end at man mener at kunne tiltræde saadanne Ændringer, som den højttærede Landbrugsminister maatte paa sit Ansvar finde det forsvarligt at stille Forslag om og maatte mene at kunne faa det andet Ting til at gaa ind paa. Den ærede Ordfører nævnte 3 Punkter, som Flertallet lagde stor Vægt paa, og paa hvilke der formentlig ikke kunde ventes meget store Indrømmelser. Den ene var denne ny Paragraf, der paabyder Revision om 5 Aar. Saaledes som jeg ser paa den, har jeg egentlig ikke troet, at den skulde kunne volde Vanskeligheder, fordi den efter mit Skøn — hvad jeg allerede har